

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 - 5157/2010
Дана 07.04.2011. године
Б Е О Г Р А Д

превара продужено кривично дело

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Савке Гогић - председника већа, Мирјане Поповић и Снежане Димитријевић - чланова већа, са вишим судијским сарадником Снежаном Лазин - записничарем, у кривичном поступку против окривљене АА, због продуженог кривичног дела преваре из члана 171 став 2 у вези става 1 КЗ РС и др., одлучујући о жалбама јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљене АА – адвоката АБ, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр.18613/10 од 23.04.2010. године, у седници већа одржаној у смислу одредби члана 375 ЗКП дана 07.04.2011. године, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Београду, а у присуству браниоца окривљене АА – адвоката АБ, донео је

П Р Е С У Д У

Уважавањем жалбе браниоца окривљене АА – адвоката АБ и по службеној дужности **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.18613/10 од 23.04.2010. године у погледу правне квалификације дела и одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду кривично-правне радње окривљене АА за које је првостепеном пресудом оглашена кривом да их је извршила дана 15.04.2005. године, дана 28.05.2005. године, дана 01.07.2005. године и дана 05.07.2005. године, а које су ближе описане у ставу II изреке првостепене пресуде, правно квалификује као једно продужено кривично дело преваре из члана 208 став 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, те јој за исто применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 5 став 2, 42, 45, 54 и 61 КЗ утврђује казну затвора у трајању од 6 месеци, па је затим, узимајући јој као правилно утврђену казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци за продужено кривично дело преваре из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ ближе описано у ставу I изреке првостепене пресуде, на основу одредби чланова 60 и 63 КЗ **ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 10 (десет) месеци** у коју јој се урачунава време проведено у притвору

по решењу Четвртог општинског суда у Београду К.бр.1019/04 од 18.05.2009. године и то почев од 11.03.2010. године па до 23.04.2010. године, док се жалба јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и у преосталом делу жалба браниоца окривљене АА – адвоката АБ **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Први основни суд у Београду је пресудом К.бр.18613/10 од 23.04.2010. године у ставовима I и II изреке огласио кривом окривљену АА због извршења продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ и продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 1 КЗ, па јој је претходно утврдио појединачне казне и то за кривично дело из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, а за кривично дело из члана 208 став 1 КЗ казну затвора у трајању од 8 месеци и затим ју је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју јој се урачунава време које је провела у притвору по решењу Четвртог општинског суда у Београду К.бр.1019/04 од 18.05.2009. године, а који јој се рачуна од 11.03.2010. године када је лишена слободе па до 23.04.2010. године када јој је притвор укинут.

Истом пресудом окривљена је ослобођена обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала. Оштећена предузећа "СС1" до "СС9" су ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу. У ставу III изреке пресуде према окривљеној АА је на основу члана 354 тачка 3 ЗКП одбијена оптужба да је извршила продужено кривично дело фалсификовање исправе из члана 233 став 3 у вези става 1 КЗ РС.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- јавни тужилац Првог основног јавног тужилаштва у Београду због повреде кривичног закона и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду као другостепени преиначи пресуду Првог основног суда у Београду К.бр.18613/10 од 23.04.2010. године и окривљену АА огласи кривом за продужено кривично дело које би обухватило и кривична дела за која побијаном пресудом није оглашена кривом и да јој изрекне казну затвора у дужем трајању.

- бранилац окривљене АА - адвокат АБ због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду као другостепени укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да наведену пресуду преиначи тако што ће применом Закона који је важио у време извршења предметних кривичних дела окривљеној АА изрећи блажу врсту кривичне санкције – условну осуду. У жалби је истакнут и захтев браниоца окривљене да буде позван на јавну седницу на којој ће се одлучивати по жалби.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду поднео је бранилац окривљене АА - адвокат АБ са предлогом да Апелациони суд у Београду као другостепени одбије у целости као неосновану жалбу изјављену од стране јавног тужилаштва.

Заменик Апелационог јавног тужиоца у Београду је у свом поднеску КТЖ.бр.3426/2010 од 05.08.2010. године ставио предлог да Апелациони суд у Београду уважи жалбу Првог основног јавног тужилаштва у Београду и преиначи пресуду Првог основног суда у Београду К.бр.18613/10 од 23.04.2010. године сходно тужиочевом жалбеном предлогу, а да жалбу браниоца окривљене АА - адвоката АБ одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредби члана 375 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Београду, а у присуству браниоца окривљене АА – адвоката АБ. На седници већа Апелациони суд је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380 ЗКП, жалбама и одговором на жалбу, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду, као и наводе браниоца окривљене АА – адвоката АБ на седници већа, нашао:

Побијана пресуда, као и поступак који јој је претходио, не садрже битне повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд поводом жалбе, у смислу члана 380 ЗКП, пази по службеној дужности.

Жалбом браниоца окривљене побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП, тако што се истиче да је изрека неразумљива у погледу описа дела на штету оштећеног предузећа „ССЗ“, обзиром да се у истој наводи да је на основу уговора са овим правним лицем од 24.05.2004. године то правно лице испоручивало робу правном лицу окривљене у више наврата у укупном износу од 17.365,40 динара, с тим што се не наводи у колико наврата је испоручивана роба по том уговору, када, у ком износу понаособ и са којим роком плаћања, а исто је и са оштећеним предузећем „СС4“, као и са осталим оштећеним правним лицима. Осим тога, у ставу I изреке пресуде се као време извршења продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ наводи „током 2001. године и 2002. године“, али би изрека требало да гласи „у периоду од 14.08.2001. године до 28.03.2002. године“, обзиром да је прво дело из продуженог кривичног дела извршено дана 14.08.2001. године, а последње дана 28.03.2002. године, а што произилази из саме изреке.

Апелациони суд у Београду напред наведене жалбене наводе браниоца окривљене оцењује као неосноване, налазећи да је изрека првостепене пресуде јасна и разумљива и да иста не садржи никакве противречности и нејасноће у себи, као и да је првостепени суд о свим чињеницама важним за доношење првостепене пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, неразумљивости, нити нејасноће, па се стога како је напред наведено супротни

жалбени наводи браниоца окривљене оцењују као неосновани.

Жалбом браниоца окривљене побија се првостепена пресуда и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, фактички се оспорава оцена изведених доказа и истиче се да се окривљена АА у ставу I изреке пресуде оглашава кривом због тога што није део преузете робе плаћала у периоду од преузимања робе до истека рока за плаћање исте, али да из њене одбране, као и из писмена - фактура, поручбеница, рачуна и др., произилази да је роба од оштећених правних лица узимана у више наврата, а не само у онима који јој се стављају на терет, због чега је било неопходно финансијским вештачењем утврдити за који износ је свако правно лице оштећено, затим у колико наврата је од ових предузећа окривљена узимала робу, у ком периоду и у којим износима, а све како би се утврдило да ли су њене намере у моменту наручивања робе биле преварне или не или је до делимичног плаћања дошло услед више силе, објективних финансијских тешкоћа и слично, обзиром да се делимичним плаћањем роба не врши кривично дело преваре и управо та чињеница указује да се ради о привредном дугу који се решава у редовном привредном поступку. Даље је наведено да је у циљу провере одбране окривљене, а која је битна за утврђивање субјективног елемента кривичног дела, у својству сведока требало саслушати брата окривљене АА1 и одредити финансијско вештачење којим би се проверило од када је окривљена имала овлашћење да заступа фирму „СС10“ власништво њеног брата, да ли је у том погледу било прекида током 1997. и 1998. године када је извршена промена картона депонованих потписа, а што окривљена није знала, као и да ли је сведок био обавештаван од оштећених правних лица о насталим проблемима и да ли је нешто предузимао. Наведено је и да је суд требало да наложи графолошко вештачење, обзиром на одбрану окривљене која је порицала да је преиначила картон депонованих потписа дописивањем својих личних података и својеручним потписивањем, објашњавајући да је то без њеног знања једино могао да уради човек са којим је у то време живела и радила у СТР „СС11“ ББ, а који је у међувремену трагично преминуо. Такође, суд је требало да наложи и финансијско вештачење у вези кривичног дела описаног у ставу II изреке пресуде, обзиром да је окривљена оспоравала да оштећеним правним лицима ништа није плаћала и изјављујући да јој та правна лица не би испоручивала робу да им претходну није платила, а којим вештачењем би се утврдило чињенице да ли је окривљена са сваким од оштећених правних лица понаособ уредно пословала и пре учињених радњи за које се осуђује, а осим тога наведеним вештачењем би се утврдило и да ли је њен рачун дужи временски период био у блокади.

Насупрот овим жалбеним наводима, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд на основу свих изведених и у смислу чланова 17 и 352 ЗКП правилно оцењених доказа, одбране окривљене АА, исказа представника оштећених предузећа и то предузећа „СС1“ ДОО - ВВ, предузећа „СС2“ - ГГ, предузећа „СС8“ и „СС7“ - ДД, предузећа „СС12“ АД - ЂЂ и предузећа „СС9“ - ЕЕ и исказа сведока ТТ1 и ТТ2, те изведених писмених доказа, све одлучне чињенице довољно расветлио, чињенично стање како у погледу објективних, тако и у погледу субјективних околности дела у свему правилно и потпуно утврдио и за свој чињенично-правни закључак дао

довољне, јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, а који се жалбеним наводима браниоца окривљене не доводе у сумњу.

Првостепени суд је ценећи доказе како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, правилно утврдио да је окривљена АА у време, на месту и на начин ближе описан у ставу I изреке пресуде извршила продужено кривично дело преваре из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ. По налажењу Апелационог суда у Београду као другостепеног правилно првостепени суд није поклатио веру одбрани окривљене да она није знала да од 14.09.1998. године није била овлашћена да заступа предузеће „СС10“, да је сво време мислила да се користи картонима депонованих потписа од 1994. године када је поред брата АА1 била уписана да је овлашћена да заступа предузеће „СС10“ јер није обраћала пажњу на уписани датум на картону, те да у издатом акцептном налогу предузећу „СС7“ ДОО није навела новчани износ, а да је предузећу „СС2“ највећи део дуга исплатила и то углавном у кешу, правилно налазећи да је одбрана окривљене нелогична и усмерена на избегавање кривичне одговорности. Наиме, суд је увидом у обавештење НБЈ – ЗОП Филијала Нови Београд од 07.10.2002. године број 3445 утврдио да окривљена АА није била овлашћена да заступа предузеће „СС10“ током 2001. године и 2002. године, обзиром да се у обавештењу наводи да је била овлашћена за потписивање депокартона за предузеће „СС10“ у периоду од 07.12.1995. године до 04.09.1998. године, а осим тога ова чињеница је утврђена и на основу картона депонованих потписа од 07.12.1995. године где је поред АА1 и окривљена била овлашћена да заступа предузеће „СС10“ и картона од 04.09.1998. године којим није била овлашћена да заступа наведено предузеће. Суд је као нелогичне оценио и наводе одбране окривљене да је у једном временском периоду била одсутна и да када се вратила није знала да је АА1 њен рођени брат извршио промене у картону депонованих потписа, а ово имајући у виду да се окривљена преселила само један улаз даље од улаза где је наставио да живи њен брат и да је сво време била у комуникацији са њим, а како је то она навела у својој одбрани, па је несумњиво да је окривљена знала да током 2001. и 2002. године предузима радње ближе описане у изреци пресуде за предузеће „СС10“, иако није била овлашћена за заступање наведеног предузећа, те да је достављањем депонованих картона предузећима „СС7“ ДОО и „СС2“ од 04.09.1998. године са уписаним њеним личним подацима и потписом, као и издавањем акцептних налога, лажно приказала чињеницу о свом положају у предузећу „СС10“ тј. да је овлашћена за заступање истог и да ће робу коју преузима платити, а тиме је довела у заблуду представнике наведених предузећа и навела их да јој на штету своје имовине испоруче робу у износима ближе означеним у ставу I изреке пресуде, а све у намери да себи прибави противправну имовинску корист. Увидом у акцептни налог Д46248601 од 14.08.2001. године са датумом доспећа 24.12.2001. године суд је утврдио да је исти гласио на новчани износ од 614.738,38 динара и да је исти потписала окривљена, тако да је њена одбрана да је издала налог, али да није означила новчани износ неоснована и имајући у виду исказ представника предузећа „СС7“ ДОО – ВВ и сведока ТТ1 којима је суд поклатио веру, а који су изјавили да су више пута покушали да наплате испоручену робу и то тако што су непосредно контактирали са окривљеном, а затим и достављањем и акцептног налога на реализацију, а што није остварено,

то је првостепени суд правилно закључио да је окривљена издавање акцептног налога уз презентовање депонованог картона учинила у намери да прибави себи противправну имовинску корист. Као неосновани су оцењени и жалбени наводи окривљене да је она измирила готово све новчане обавезе према предузећу „СС2“, обзиром да је суд из исказа сведока ТТ2 и представника предузећа ГГ, којима је поклатио веру, несумњиво утврдио да окривљена није измирила преузете новчане обавезе, већ само један мањи део, и поред више покушаја у непосредној комуникацији са њом и пуштањем акцептних налога које је окривљена издала на реализацију, а који су се вратили као нереализовани обзиром да она није била овлашћена за закључивање послова и потписивања за предузеће „СС10“. Првостепени суд је у образложењу пресуде правилно образложио зашто је напред наведене кривично-правне радње окривљене квалификовао као продужено кривично дело преваре из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ.

По налажењу Апелационог суда у Београду правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљене у којој је негирала извршење кривичних дела учињених на штету предузећа „СС12“ АД, „СС8“ „СС7“ и „СС9“, а која кривична дела улазе у састав продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 1 КЗ ближе описаног у ставу II изреке пресуде, правилно налазећи да је одбрана окривљене у овом делу усмерена на избегавање кривичне одговорности. Суд је увидом у потврду НБС – Дирекција за регистре и принудну наплату – Одељење за принудну наплату утврдио да је рачун СТР „СС11“ био у блокади од 05.04.2004. године па надаље и да окривљена није имала на рачуну новчана средстава за сву преузету робу у периоду од маја месеца 2004. године до јула 2005. године, тако да одбрана окривљене да је њена радња за сво то време пословала и да се она интересовала за стање на рачуну радње управо указује да је окривљена знала да на рачуну СТР „СС11“ нема новчаних средстава којима би платила сву преузету робу, а осим тога окривљена је у својој одбрани навела да је радњу водила њена покојна мајка, а за коју је касније у одбрани на главном претресу навела да је преминула 2001. године, дакле у време када СТР „СС11“, која је регистрована 2003. године, није ни постојала. Првостепени суд је правилно утврдио да су радње окривљене – закључивање уговора о пословној сарадњи или уговора о продаји са предузећима „СС12“ АД, „СС8“ „СС7“ и „СС9“, као и достављање меница наведеним предузећима имале преварни карактер, односно да је окривљена лажно приказала чињеницу да ће преузету робу и платити, а ова лажна чињеница је била подобна да наведе оштећена предузећа на испоруку веће количине разне робе у више наврата, обзиром да је њима била несумњиво позната делатност СТР „СС11“. Имајући у виду да окривљена није сву преузету робу и платила, а што је суд утврдио анализом и оценом исказа представника предузећа „СС12“ АД – ЂЂ, „СС8“ и „СС7“ - ДД и „СС9“ - ЕЕ, које исказе је у свему прихватио као објективне и уверљиве и истима поклатио веру, то је несумњиво утврђено да је окривљена кривично-правне радње ближе описане у ставу II изреке пресуде, а које је извршила дана 15.04.2005. године, дана 28.05.2005. године, дана 01.07.2005. године и дана 05.07.2005. године, учинила у намери прибављања противправне имовинске користи и да је лажно приказала чињеницу да на рачуну СТР „СС11“ има новчана средстава за плаћање разне врсте робе, чиме је довела у заблуду оштећена предузећа и навела их да на

штету своје имовине испоруче робу и то предузеће „СС12“ АД у износу од 77.699,24 динара, предузеће „СС8“ у износу од 100.888,02 динара, предузеће „СС7“ у износу од 17.072,99 динара и предузеће „СС9“ у износу од 40.608,00 динара.

Првостепени суд је за напред утврђено чињенично стање у образложењу пресуде дао јасне и недвосмислене разлоге који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, а осим тога правилно је образложио и зашто је одбио предлог браниоца окривљене да се изврши финансијско вештачење, па се жалбени наводи браниоца окривљене којима се указује да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, оцењују као неосновани.

Жалбом јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду побија се првостепена пресуда због повреде кривичног закона тако што се истиче да је суд у побијаној пресуди правилно извршио правну квалификацију оглашавајући окривљену кривом за кривично дело преваре из члана 208 Кривичног законика, али да је погрешно закључио да је за радње описане у тачки 2 оптужнице Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду Кт.бр.797/02 од 27.08.2004. године и то за дела на штету предузећа "ПП1" до "ПП10" наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења. Наиме, суд је окривљену требало да огласи кривом и за ова кривична дела из разлога јер у конкретном случају парцијална примена закона није могућа на начин како је то урадио првостепени суд јер се стари или нови закон морају применити у целости на утврђено чињенично стање и одлучити који је закон блажи са свим својим одредбама, дакле како онима који погодују окривљеном, тако и онима који окривљеног стављају у тежи положај. Међутим, првостепени суд је применио нове одредбе из члана 208 КЗ по којима би за те радње наступила застарелост, али није применио одредбе члана 61 новог КЗ, односно одредбе по којима се врши сабирање новчаних износа када су ти износи битно обележје кривичног дела и када се продужено кривично дело квалификује по збирном новчаном износу, а у конкретном случају код кривичних дела која би ушла у конструкцију продуженог кривичног дела, а за које окривљена није оглашена кривом, несумњиво је доказан јединствени умишљај и временска повезаност.

Жалбом браниоца окривљене побија се првостепена пресуда и због повреде кривичног закона тако што се истиче да је првостепени суд применио важећи кривични закон, с тим што је по кривичном закону који је важио у време извршења кривичних дела за кривично дело из става 1 члана 171 КЗ РС била прописана новчана казна или затвор до 3 године, а што заправо значи да је апсолутна застарелост за све радње из става II изреке пресуде, сем за оне извршене јула 2005. године већ наступила.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање које произилази из списка предмета првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у кривично-правним радњама окривљене АА ближе описаним у ставу I изреке пресуде стекла сва законска како субјективна, тако и објективна обележја продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 3 у

вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ и правилно је закључио да је за кривично-правне радње које су окривљеној стављене на терет у тачки 2 оптужнице Четвртог општинског јавног тужилаштва у Београду Кт.бр.797/02 од 27.08.2004. године и то за дела на штету предузећа "ПП1" до "ПП10" наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, обзиром да се ради о радњама које свака за себе појединачно имају сва законска обележја кривичног дела из члана 208 став 1 КЗ за које је прописана новчана казна или казна затвора у трајању до 3 године и имајући у виду да је од момента извршења сваке од њих протекло више од 6 година. Жалбени наводи јавног тужиоца којима се указује на повреду кривичног закона у вези са кривичним делом описаним у ставу I изреке пресуде се оцењују као неосновани, обзиром да у конкретном случају код окривљене није постојао јединствени умишљај да извршењем кривично-правних радњи ближе описаних у ставу I изреке пресуде прибави себи противправну имовинску корист у износу који прелази 1.500.000,00 динара. Наиме, јединствени умишљај мора постојати у ситуацији када продужено кривично дело добија тежу квалификацију у односу на појединачна дела која су њиме обухваћена и кумулирање последице код новчаних износа који су од значаја за правну квалификацију и прерастање у теже дело може се правдати само када је та укупна последица (износ прибављене противправне имовинске користи) била обухваћена умишљајем учиниоца, а што овде није случај.

Међутим, Апелациони суд у Београду као другостепени је, водећи рачуна о временском важењу кривичног законодавства и имајући у виду да је за окривљену АА у конкретном случају, с обзиром на висину запрећене казне и постојање законске конструкције продуженог кривичног дела из члана 61 КЗ, најблажи Кривични законик који је ступио на снагу дана 01.01.2006. године („Службени гласник РС“ број 85/2005), али не и Закон о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 72/09 од дана 03.09.2009. године) који је ступио на снагу дана 11.09.2009. године, нашао да је за кривична дела извршена дана 24.05.2004. године, дана 10.06.2004. године, дана 21.10.2004. године и дана 30.12.2004. године, а која су окривљеној стављена на терет у саставу продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 1 КЗ ближе описаног у ставу II изреке пресуде и за која је окривљена првостепеном пресудом оглашена кривом, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења и то дана 24.05.2010. године, дана 10.06.2010. године, дана 21.10.2010. године и дана 30.12.2010. године, а сходно члану 103 тачка 6 КЗ и 104 став 6 КЗ. Ово имајући у виду да је од момента извршења сваког од ових кривичних дела па до доношења другостепене пресуде протекло више од 6 година. Сходно напред наведеном, а имајући у виду и жалбу браниоца окривљене којом се указује на наступање апсолутне застарелости кривичног гоњења за неке од кривично-правних радњи описаних у ставу II изреке пресуде, Апелациони суд у Београду као другостепени је преиначио побијану пресуду у погледу правне квалификације дела тако што је из продуженог кривичног дела које је окривљеној оптужницом стављено на терет и за које је оглашена кривом у побијаној пресуди изоставио она кривична дела за која је наступила застарелост кривичног гоњења, па је кривично-правне радње окривљене АА за које је првостепеном пресудом оглашена кривом да их је извршила дана 15.04.2005. године, дана 28.05.2005. године, дана 01.07.2005. године и дана 05.07.2005. године, а које су ближе описане у ставу II изреке првостепене пресуде правно

квалификовао као једно продужено кривично дело преваре из члана 208 став 1 КЗ у вези члана 61 КЗ.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда и због одлуке о кривичној санкцији тако што се истиче да би, уколико би окривљена била оглашена кривом и за радње - кривична дела за која није оглашена кривом, то довело до строжије кривичне санкције која би била одмерена наспрам тежине кривичног дела, односно то би представљало отежавајуће околности које би утицале на висину одмерене казне затвора.

Жалбом браниоца окривљене побија се првостепена пресуда и због одлуке о кривичној санкцији тако што се истиче да суд није у довољној мери ценио протек времена од извршених кривичних дела, као и чињеницу да окривљена од 2005. године није вршила кривична дела, а осим тога суд није узео у обзир ни трагедије које су се десиле у њеном животу и то да јој је умрла мајка, а да је човек са којим је живела ББ убијен у радњи „С11“. Наведено је и да је суд погрешно као отежавајућу околност на страни окривљене ценио „испољену упорност манифестовану кроз број извршених радњи“, обзиром да је по мишљењу одбране број извршених радњи елемент продужених кривичних дела и то не може бити отежавајућа околност, а осим тога код кривичног дела описаног у ставу I изреке пресуде у питању су само 3 радње и само 2 оштећена правна лица, док код кривичног дела описаног у ставу II изреке пресуде суд није ни утврдио број радњи.

По оцени овога суда основано се жалбом браниоца окривљене побија првостепена пресуда због одлуке о казни, док је жалба јавног тужиоца у том погледу неоснована. Апелациони суд у Београду је ценећи све околности које су од значаја за изрицање казне, а које је првостепени суд правилно утврдио, окривљеној АА за продужено кривично дело преваре из члана 208 став 1 КЗ у вези члана 61 КЗ ближе описано у ставу II изреке првостепене пресуде, а које обухвата кривично-правне радње које је окривљена извршила дана 15.04.2005. године, дана 28.05.2005. године, дана 01.07.2005. године и дана 05.07.2005. године, утврдио казну затвора у трајању од 6 месеци, па ју је, узимајући јој као правилно утврђену казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци за продужено кривично дело преваре из члана 208 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ ближе описано у ставу I изреке првостепене пресуде, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 10 (десет) месеци у коју јој се урачунава време проведено у притвору по решењу Четвртог општинског суда у Београду К.бр.1019/04 од 18.05.2009. године и то почев од 11.03.2010. године па до 23.04.2010. године, прихватајући при томе као правилно утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни окривљене АА приликом доношења побијане одлуке. Апелациони суд у Београду налази да је овако одмерена казна, а имајући у виду степен кривице окривљене и тежину учињених кривичних дела правилна и да ће се управо овако изреченом казном затвора у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, због чега су жалбени наводи јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду у вези одлуке о кривичној санкцији оцењени као неосновани и без утицаја су на другачију

одлуку овога суда.

На основу свега напред наведеног Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде, а на основу одредби чланова 388 и 391 ЗКП.

Записничар
Снежана Лазин с.р.

Председник већа-судија
Савка Гогоић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић